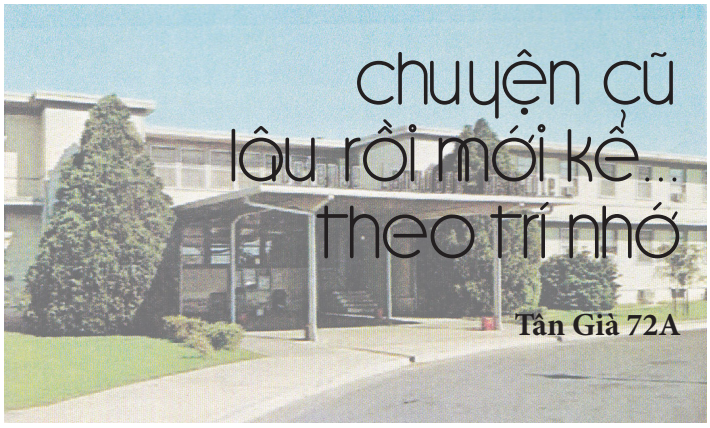

chuyện cũ lâu rồi mới kể... theo trí nhớ

Tân Già 72A

Hồi xửa, hồi xưa... khi tôi mới vào ngõ cụt Phi Dũng, sau mấy tuần huấn nhục, có mấy đàn anh tốt nghiệp A37 ở hải ngoại về, khoảng một chục mạng, mấy con ma mới nầy mon men đến hỏi thăm:

- Niên trưởng cho đàn em biết, vậy chớ các ông học hành bay bổng như thế nào?

Tay nào cũng trắng trẻo đẹp trai, lịch lãm như Mai Ngọc Trai khóa tôi cả, có tay trả lời:

- Trực thăng hay Phản lực mình đâu có chọn, chính số phần đã chọn cho mình. Học bay và tốt nghiệp như là chuyện hên xuôi mà. Có những đứa rất đẹp trai nhưng chưa chắc không gian đã chọn hắn. Có những tay nhà quê ở miền Tây, Mõ Cày... nhưng lọt vào cặp mắt xanh của không gian và thích hợp với mây trời... mấy em gái hậu phương mê nó như em Oanh Sún mê Huỳnh T. H. vậy...

Tên nào có số "Trời Sanh Ta Ra Để Bay" như Lưu Khải Minh thì chẳng nói gì. Còn như CB Phan Việt Quốc Vận và Nguyễn Hoàng Tân thì phải còn xét lại...

Hãy xem cái tướng của hắn kìa... Phi Công hả??!!! Trời hỡi! Nó chỉ có một khúc hà. Không biết hai ông thần nầy có "chè lá" với BTLKQ phòng khám nghiệm y khoa không??? Có lần Trần Lâm Già Dịch ở Vancouver hỏi:

- Ê Tân già! Hồi đó lúc khám sức khỏe gia nhập, mầy có đứng trên vài chục tờ "giấy con cọp" không mà đủ thước tấc vậy??

- Trùi ui! Tao mà không sợ ở tù, tao sẽ xé mầy ra từng mảnh, tao sẽ vác M16 cho mầy một bài học, để mầy câm cái mồm mầy lại được không Lâm GD. Tao có lùn đó, nhưng ông Lữ cho tao pass thì mầy còn thét méc cái nỗi gì. Có thằng xấu trai như mầy mà có chiều cao lý tưởng cũng chẳng làm ăn gì đâu".

- Phải hông? Mầy xách M16 mà có biết lên đạn không, coi chừng kéo lết cái bá súng, vì nó cao hơn mầy thì làm sao mà bắn. Lúc học giai đoạn 1 ở núi Sạn thì trốn tập bắn. Mầy lấy cây chổi chà rượt thì họa may tao sợ. Chứ chưa chắc biết bắn súng đâu.

Hmmm. Chèn ui! Câu nói ấy ám ảnh tôi gần 4 thập niên, vẫn chưa nhúc nhích gì cả, mỗi lần đứng trước gương, tôi chẳng thấy mình lùn tí nào... cao đến 1 thước 63 phân đó. Tại sao hắn ăn mắm, ăn muối nói xấu, nói bậy bạ "Phi Công Hào Hùng của KLVNCH". Có lẽ mình "đẹp trai" nên nó ganh tỵ chớ gì...

Trong phòng lab, tôi liếc quanh quẩn bốn hướng, quẹt cho đầy trang giấy, và trả lời đủ 100 câu ECL, được 65 điểm... Bà mẹ nó... chó táp phải ruồi... Phen nầy du học là cái chắc...

Ba tháng sau...rồi 6 tháng, không có tài khóa du học. Điểm ECL dần dà theo ông theo bà đi hết rồi, phải thi lại. Đến chừng có tài khóa thì thiếu điểm... thi rớt. Bọn tôi gọi đó là ECL lèo...

Thôi chắc phải "gôm ống quần" rồi. Tôi "vọt" khoảng 10 ngày không trình diện. Coi như chỉ thêm vài ngày nữa thì cuộc đời tôi sẽ là một hướng đi khác. Hướng mà mình chưa bao giờ mong đợi, nghe sao mà chua chát như thế. Vì 15 ngày vắng mặt sẽ bị báo cáo đào ngũ. Ra "Bộ Binh", "Ở Tù", "Trại Tương Lai", "Thặng Số". Trời hỡi! Những từ ngữ nầy không có một thằng SVSQ nào muốn nghe đến. Trại tương lai là trại nằm chờ cho Tương Lai quyết định thế nào cũng được, chứ không phải do mình định. Trại Tương Lai là trại không có tương lai tí nào cả. Nhưng tôi không còn con đường nào để chọn nữa.

Tôi lang thang ở chợ Sài Gòn, gặp Trung Úy Nguyễn Văn Năm, Sĩ Quan Huấn Luyện Trường Anh Ngữ Quân Đội. Ông rất quý tôi, hay coi tử vi cho mấy đứa tôi. Ông ta rất lạc quan về số phận của mấy ông thần 72A nầy nên thường hay xem quẻ trong giờ rảnh. Ông bảo có lúc, ông đã đoán vận mạng của mấy ông chỉ huy, lần nào cũng trúng cả. Hỏi thăm cớ sự, ông mới bảo:

- Ngày mai vào trại, mầy có tên trong danh sách thi "off shore" đấy.

Tôi bảo:

- Em trốn 10 ngày rồi, vào trại không được, đàng nào thì Trung Úy Ba trưởng trại "Tent City" sẽ bắt nhốt. Em vắng mặt bất hợp pháp, làm sao đi thi?

Ông Năm bảo:

- Ngày mai mầy ngồi sau xe Honda, tao chở thẳng vào trường Anh Ngữ. Ai mà bắt được mầy. Thi xong chịu khó ngồi Conex cho nó đếm quân số, đậu thì đi Mỹ, rớt thì cũng ngồi Conex, cũng sướng thôi!!! Cũng nở được bề ngang...

Tôi thưa:

- Em lâu rồi không dò bài, làm sao mà qua nổi điểm